

**Verzameling
Verhalen 12**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het twaalfde verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

Hoornroosje.

Waar een bekend ijsje een eigen fictief verhaal krijgt.

Ieder gaat zijn eigen weg.

Vast geroest in hun plattelandse dorpsdenkbeelden krijgen de ouders van Bart een filmpje van hem over het leven in de grote stad. Hier heeft hij zijn vleugels uitgeslagen en deelt dit op een bijzondere manier.

Jan de weerman.

Live verslag van het weer op een bijzondere locatie.

Kappen.

Een verhaal over bomen kappen op de Sallandse heuvelrug voor uitbereiding van de heidevelden.

Koe van sta(a)l.

Er is een nieuw kunstwerk in Haarle geplaatst. Hier lees je hoe dit tot stand is gekomen, maar ook de gekozen plek heeft een verleden.

Hoornroosje.

Als kind al, at Roosje veel ijs. Ranja ijsjes, wel te verstaan. Die je zelf maakte in de diepvries in een plastic bekertje. Drie per dag mocht je er eten in die hete zomer. Van jou mocht de zomer nog heel lang duren.

Nu jij groter bent en de lagere school doorlopen hebt, zit je te studeren op het voortgezet onderwijs. Nog steeds ben je verzot op ijs. Of je daarom altijd zo ijskoud je mening durft te geven. In ieder geval heb je een hoop vrienden. Sommige net als jij verzot op ijs. Even een ijsje eten, zeg je dan. Er is er altijd wel een die mee gaat.

Geduldig sta je in de rij te wachten.

Inwendig scheldend op mensen die niet kunnen kiezen, wachten duurt al zo lang. Eindelijk ben je aan de beurt.

“Twee wafeltjes met een blok ijs”, vraagt je vriendelijk wijzend naar het plaatje op het bord.

“Dat is dan vijfenzestig cent jongedame”, antwoordde de verkoper hierop.

Je trekt jouw portemonnee en je betaalt het bedrag.

Heerlijk likkend aan het twee smaken ijs. Vanille en framboos. Jammer dat vieze handen krijgt, als je niet te snel door likt. Niet dat jij hier last van hebt, maar je ziet het om je heen.

Een nieuw idee is geboren, maar waar ga jij hier mee heen?

Je vader is ijsmaker in een grote fabriek, een bakker die de wafels bakt, waar vind ik die? Vragen waar je mee worstelt, vragen een oplossing. Je stapt naar de directeur van de ijsfabriek. Een helder open gesprek volgt met hem, een oplossing is nu nabij.

Als de eerste ijsjes van de lopende band rollen, is Roos erbij. Twee smaken heeft ze bedacht, aardbei en chocolade. De laatste vindt ze zelf het lekkerst.

Genietend van haar eerste zelfgemaakte fabrieksijsje, kijkt ze toe hoe de lopende band vol met ijsjes begint te lopen.

Haar gezicht is ijskoud vervormd getekend op het papier. Duizenden gezichtje draaien in puntvorm om jou ijs.

“Ola”, is het stopwoord van de directeur, als er ergens iets dreigt mis te gaan. Zijn zoon, jouw vriend neemt straks de touwtjes van het bedrijf over. Een nieuwe naam is al gevonden voor jullie fabriek. De geest van jouw schoonvader zal hier rond waarden. Zijn stopwoord zal net zo veel bekendheid geven, als jouw ijs.

Hoornroosje heb je het genoemd. Een prettig in de hand liggend wafelhoorntje, gevuld met lekker ijs. Geen gesop en smerige handen meer met jouw geniale idee.

Overal kom ik jou nou tegen, op straat en in prullenbakken. Als het zo doorgaat ga je zeker honderd jaar mee.

Ook chocolaatjes krijgen van jou een krokant laagje. Verschillende mensen in de fabriek laat je het proeven. Mmm, hoor je overal en met het symbool ertussen, smelt de chocolade in de mond en niet in de hand. Het wordt een rage. Een pinda erin, dat is jouw volgende idee.

De hal wordt hierdoor te klein, dus open je een nieuwe fabriek. Hier is ook al een naam voor bedacht, vooral omdat je nogal veel in je MARS hebt.

Ijsjes eten doe je nog altijd. Denkend aan jou prins op het witte paard, wordt een nieuwe smaak geboren.

Maar kan dit, is jouw vraag? Uren worden er ingestoken, maar dat is het idee wel waard. Witte chocolade is hiervan het resultaat.

Doodvermoeid van het wachten, ga je even slapen. Uren later wakker gekust door jou prins op je ijskoude lippen.

Achter de rug heeft hij voor haar een hoornroosje, het ijsje waar alles mee begon. Dankbaar begint ze hiervan te likken. Samen gingen ze een ijskoude, maar zonnige toekomst tegemoet.

Iedereen gaat zijn eigen weg.

Bliep... op de mobiel van moeder Jannie verschijnt een berichtje. Snel kijkt Jannie op het scherm van wie het afkomstig is. Het is een boodschap van hun zoon Bart, die stage loopt in Amsterdam. Terwijl er in de Achterhoek ook genoeg stage plekken zijn te vinden. Er zit ook nog een filmpje bij te zitten, wat ze samen moeten bekijken. Zo kunnen ze een beetje zien waar hij mee bezig is, staat in het toegevoegde bericht.

“Jan... Bart heft oons un filmpie stuurt. Kom em kieken.” Vader Jan komt er aan gesloft en gaat naast haar op de bank zitten.

Het filmpje wordt geladen en gestart. Er wordt ingezoomd op de TV en daar zijn twee zoenende mannen te zien bij de Gayparade.

“Ak ut nie dach”, mompelt Jan.

De camera draait nu iets bij en je ziet daar nu een paar jongens blowen.

“Verdomme... hat um doar nog zo veure waarschuwd”, moppert Jan verder.

Vervolgens staat de bediener van de camera op en loopt naar een vertrek naast deze kamer. Daar zien ze zoon Bart een getinte dame met een hele dikke buik in

bed helpen, terwijl er op het nachtkastje een boek staat van 'De drieling maakt plezier voor vier' van Trix van Brussel. Nu is het de beurt van Jannie.

“Den jong verprutst gelieke ziene toekomst.”

Even later zien ze Bart de hand uitsteken naar de camera, na zijn geboden hulp. Als even later het beeld omgeschakeld worden, kijken ze hem in het gezicht en hij spreekt hen toe.

“Lieve pa en ma, het is wel even schrikken he zo'n filmpje. Maar kan jullie geruststellen hoor, dat is hier heel normaal. Loop hier met dit soort gevallen in een achterstandswijk in Amsterdam mee. Zo leer je als leerling verpleegkundige wel de duistere kantjes van het vak. Heb voor dit filmpje wel even hulp ingeroepen van een collega student.

Pa om jou gerust te stellen... nee ik ben geen gay. Ma, ook voor jou... heb haar niet zwanger gemaakt. Wilde gewoon eens wat meer zien van de wereld, al ben ik nog niet ver weg. Toch kom je hier met alle culturen in aanraking. Zo leer je ook eens anders tegen de wereld aan te kijken, vooral hoe sommigen als vluchteling hier zijn gekomen en tegen problemen aan lopen. Gelukkig kom je met de Engelse taal heel ver.

Ben blij dat ik deze stap gezet heb en om mij hoeven jullie geen zorgen te maken. Werk in de weekenden hier in een bar en dat verdient lekker bij. Het past helemaal in mijn ingeslagen weg. Afstuderen, studieschuld afbetalen en een vaste baan krijgen. Pas dan zien we wel uit naar een meisje waar ik mijn toekomst op wil bouwen en een gezin mee te stichten. Dus geen zorgen pa en ma.” Dan is het filmpje afgelopen.

“Gelukkig heb de grote stad gin invloed op um”, zucht Jan hardop.

“Hij heb ziene hart op de goeje plekke”, antwoord Jannie hier trots en blij op.

Jan de Weerman.

“Dan schakelen we nu over voor ons vaste weerpraatje met Jan de weerman.” Meteen drukt Guus een schuif naar boven op zijn paneel, om zo de verbinding tot stand te brengen. Een denderend geluid komt de studio binnen via de geluidsboxen.

“Hallo Jan, wat hoor ik nu toch van geluid?”

“Hallo luisteraars, hallo Guus. Er trekt hier momenteel een flinke onweersbui over het schuurtje waar ik momenteel even schuil. Deze heeft een zinken dak en door de hevige stortbui klinkt nu alsof er hagelstenen op het dak kletteren.”

“Dus dat is het weerbeeld voor vandaag?”

“Ja, we kunnen pittige buien verwachten vandaag, mogelijk met onweer. Dat heeft zijn weerslag op de temperatuur voor vandaag.” BANG.

“Ja luisteraars, dit was een heuse inslag in een boom. Dit hoor je niet zo vaak live op de radio. Maar in de verte wordt het gelukkig al weer wat lichter aan de horizon.”

“Wat gaan we het komende weekend voor weer krijgen Jan?”

“De komende dagen zal het weer zich langzaam verbeteren. De zon zal meer te zien zijn en de temperaturen lopen op naar zomerse waarden. Een aanvoer van warme lucht uit het zuiden waait naar ons toe. Vijfentwintig graden worden dan met gemak gehaald door een hogedruk gebied die langzaam onze kant op komt.”

“Dat is goed nieuws Jan. Gaan we nu over naar de spreuk van de maand.”

“Het is droog en het zonnetje komt tevoorschijn, dus loop ik nu naar buiten toe voor een betere verbinding.

Maar nu de spreuk: ‘In juni koude en een regenvlaag, ziet het boerke niet zo graag.’ “

BOEMER DE BOEM. Een hels kabaal klinkt op de achtergrond.

“Bliksem, wat is dat nou weer voor geluid. Ben je er nog Jan?”

“Ja Guus ik ben er nog. Het schuurtje waar in net nog schuil hield, is door het water op het dak en een windvlaag ineem gezakt. Tjonge jonge, daar had ik niet langer moeten blijven staan. Pff... de spreuk doet zijn werk al.”

“Tjonge Jan toch, je hebt jouw beschermengel wel op de schouder zitten.”

“Echt wel Guus. Heb trouwens nog wel een spreuk over Sint Merdardus, een heilige die wordt aangeropen voor het weer op acht juni. Hij wordt aangeropen tegen slecht weer, tegen gevangenschap, onvruchtbaarheid en tandpijn en voor een goede oogst en goed weer.

De spreuk luidt dan ook: Zoekt Sint Merdardus in de regen troost, dan zendt hij die ook tijdens de oogst.”

“Dank je wel Jan voor je weer verslag. Live vanuit een rampgebied lijkt het. Gelukkig ziet het er voor de komende dagen beter uit. Spreek je morgen weer.”

Guus drukt op zijn paneel de schuif weer naar beneden en pakt met zijn andere hand zijn mok koffie. Het is weer tijd voor muziek en deurdonderen van de groep Normaal is nu te luisteren op de radio.

Kappen.

Als je vaker in de bossen loopt, kom je het wel eens tegen. Stukken bos, die verantwoord gekapt worden. Economisch is het oké, omdat er nieuwe aanplant voor terug wordt geplaatst. Minder mooi is het voor de sporen, die door dit fenomeen achter gelaten wordt door de zware machines in de bosbouw. Na deze correctie herstelt de natuur zich langzaam en ook dit heeft wel weer wat. Zolang dit verantwoord gebeurt voor de hout en papierindustrie heb ik met deze werkwijze dan ook geen enkele moeite.

Wat me wel verbaast is dat je in de media ineens verneemt dat er door de verdroging ineens veel naaldbomen moeten verdwijnen in de bossen. Deze worden dan wel vervangen door Lindes die minder water op zouden nemen, maar ook regelmatig worden gekapt door besmetting van bladluis of schimmels. Laten we de groene longen in deze regio in stand houden, want de lucht moet toch schoner worden in Nederland.

Dan zie ik meer in projecten zoals Waterschap Groot Salland heeft gerealiseerd met de aangelegde weteringen om het water te verdelen naar de plekken, waar het nodig is voor de boeren. Samenwerken is toch

waar we hier goed in zijn. Fiets en wandelroutes ernaast maken om de recreatie te bevorderen. Uit het verleden blijkt om als coöperatie te gaan samen werken, dit tot een goed punt kan leiden.

Of zou het hier om de korhoender te doen zijn?

Krampachtig met torenhoge subsidies proberen dit in stand te houden. Is samenwerking hier dan ook niet gewenst?

Overal ter wereld zijn er fokprogramma's voor beschermde dieren, dus waarom steken we hier het geld dan niet in een coöperatie. Aan de ene kant op een biologische boerderij de korhoenders fokken om uitgezet te worden. Aan de andere kant samenwerking met de landbouwuniversiteit, om struiken te ontwikkelen die bij de heide passen en voldoende insecten aantrekken en zaden produceren voor voldoende voedsel voor dezelfde korhoenders. Dan ben je meer verantwoord bezig, dan nu soms het geval lijkt. Met open dagen heb je er een extra attractie erbij, naast een winkeltje met streekproducten. Gewoon het boerenverstand weer leren gebruiken, zoals we al eeuwen doen. Ecologisch verantwoord handelen boven geldgewin laten uitsteken, zodat we er allemaal beter

van worden en de mooie natuur door kunnen geven
aan de volgende generatie.

Koe van st(a)al.

Een twee drie vier, koetje van koetje van. Een twee drie vier, koetje van ...eh... staal. Deze parodie op een bekend kinderliedje schoot destijds door mijn hoofd, toen ik hoorde over het nieuwe kunstwerk in Haarle.

De plek is natuurlijk weer strategisch gekozen, waar weer veel gebeurtenissen uit de geschiedenis van Haarle samen komen. Wel in samenwerking met de naaste burenen, wat noaberschap weer groot maakt. Het thema was EEN koe. Door de vele kindertekeningen die gemaakt zijn, is er ook nog een kalf bij gekomen. Dit duo maakt samen TWEE dieren. Dat dit samen bij de DRIEtip komt te staan, mag geen verrassing zijn. Zelf voorzien met eigen koeien boerenijs kunnen maken? Of zou het de naam Nahuis (Wieger) zijn, die binding heeft met alle gepasseerde namen hier.

Het kunstwerk bij de bebouwde kom borden valt op, nadat je een kruispunt van VIER wegen bent gepasseerd. Het kruis staat voor de kerkelijke grond (Pastoorsmoat) van de burenen. De passie waar dit

kunstwerk mee gemaakt is komt voor uit de naam Kemper (Passink) die je dan net gepasseerd bent.

Het mooie van dit hele project is, dat de kinderen van de basisschool hierbij betrokken zijn. Wat men ook doet in het leven, er zal altijd eerst een basis nodig zijn. Vandaar uit gaat men verder. Hoe een simpele tekening kan uitgroeien tot een heus kunstwerk. Nu kent Haarle natuurlijk wel meerdere kunstenaars op verschillende vlakken, maar een die ons dorp versierd met echte kunstwerken is van een andere Kemper (Groaven). Of daarom vele betonnen voetstukken onder de kunstwerken daarom ingegraven worden, heeft waarschijnlijk daar niet mee te maken. Het zal meer de grote of de omvang van de monumenten te maken hebben.

Officieel is het kunstwerk geopend door de burgemeester en wethouders, met natuurlijk de kinderen erbij, om zo de passie voor kunst en natuur bij elkaar te brengen. Wie weet wat deze basis voor kunst en natuur later weer voort gaat brengen. Nieuwe ideeën om ons prachtige dorp meer te verfraaien en leefbaar te houden. De architecten van de toekomst

met een prachtige herinnering uit de geschiedenis van Haarle.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.
Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.